

се бѣше събралъ въ домътъ му. Даже Дантонъ, отважния Дантонъ, слѣдъ грѣмоноситѣ си рѣчи въ кордиерския клубъ, не се явяваше вече тамо и нийдѣ не се показваше; и той най-сетнѣ почна да се колебае и да се въздържа отъ всѣкаква активна роля. Хора неизвѣстни станаха на чело на движението; народа като че ли употрѣбляваше отчаянни усилия за да се отърве отъ едно положение станало нетърпимо, за да се отърве отъ една властъ, която той вѣрваше, че му е измѣнила. Неуредени народни отряди мъжественно се хвърлиха върхъ опитнитѣ и добрѣ въоръжени войски, които заемаха укрѣпени позиции: разсѣдка би внушилъ повече благоразумие, но на да ли би ималъ такъвъ успѣхъ.

Наистина, изглеждаше като че палата има всичкитѣ шансове за успѣхъ. „Палата не само че не се боеше отъ нападение, казваше маркизь Ферьеръ, но се надѣваше да се воспользува отъ него за да покори Парижъ“. Събранието тоже не очакваше по-добъра исходъ на боя, за което свидѣтелствува постановлението му по дѣлото на Лафайета: 406 гласа срѣщу 224 отхвърлиха прѣдложението за прѣдаване на смѣдъ генерала, който тъй открито се бѣше застъпилъ за кралската властъ,

Палата почерпна отъ това знаменателно гласуване нови надѣжди. Освенъ това той расчитваше на 50 хил. войници и дванадесетъ пипове; но ний скоро ще видимъ какъ е той останалъ излѣганъ върху тѣхната вѣрность.

Още едно много по-раздражително обстоятелство стана причина да докара по-скоро катастрофата. Херцогъ Брѣнзвикски, главнокомандующия на съюзнитѣ войски, щомъ стѣпи на френската земя, издаде една извѣстна прокламация, която ако и да носяше негово име, но автора ѝ бѣше друго лице и която самъ той признаваше за неудовлетворителна. Казваха, че тозъ документъ билъ съчиненъ отъ единъ емигрантинъ по име